

Uchwała Nr. 291.XLV.2014

Rady Gminy Płoniawy - Bramura

z dnia 24 września 2014 r.

w sprawie odmowy uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. , poz. 594 ze zmianami), Rada Gminy Płoniawy-Bramura, uchwala co następuje:

§ 1.

Odmawia się uwzględnienia wezwania z dnia 4 sierpnia 2014r. do usunięcia naruszenia prawa tj. usunięcia zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura – dopuszczającego możliwość realizacji masztów elektrowni wiatrowych (treść § 2 pkt 7 uchwały)

§ 2.

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Płoniawy-Bramura do przekazania niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem „Wzywającemu” Radę do usunięcia naruszenia prawa.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 4 sierpnia 2014r. Rada Gminy Płoniawy-Bramura została wezwana do usunięcia naruszenia prawa tj. usunięcia zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych uchwałą Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011r. w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura – dopuszczającego możliwość realizacji masztów elektrowni wiatrowych (treść § 2 pkt 7 uchwały). Wzywający zarzucił, iż przepis przedmiotowej uchwały w § 2 pkt 7 został wprowadzony z naruszeniem ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Paragraf 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura wprowadził nowe brzemienie § 30 miejscowego planu uchwalonego uchwałą nr 143/XXVIII/05 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 9 sierpnia 20005 roku („**Plan Miejsowy**”), zgodnie z którym: „Plan dopuszcza możliwość realizacji stacji bazowych telefonii komórkowej oraz masztów elektrowni wiatrowych, spełniających uwarunkowania wynikające z przepisów odrębnych i norm.”.

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r.,poz. 594 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do Sądu Administracyjnego. W niniejszej sprawie wnioskodawcy nie wykazali naruszenia ich interesu prawnego spowodowanego treścią § 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 r. Wnioskodawcy argumentowali naruszenie interesu prawnego poprzez realizację w sąsiedztwie ich nieruchomości elektrowni wiatrowych, w związku z toczącymi się przed Wójtem Gminy Płoniawy-Bramura postępowaniami w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji projektów elektrowni wiatrowych.

Lokalizacja elektrowni wiatrowych w sąsiedztwie nieruchomości Wnioskodawców nie jest przesłanką stanowiącą o istnieniu interesu prawnego w skarżeniu przedmiotowej uchwały. W szczególności, nie toczą się postępowania dotyczące realizacji tego typu inwestycji na nieruchomościach należących do Wnioskodawców, nie jest również planowana lokalizacja takich elektrowni wiatrowych w przyszłości.

Zaskarżony § 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura nie zmienił przeznaczenia działek gruntu, które są własnością wnioskodawców. Zmieniony § 30 Planu

Miejscowego dopuszcza w części ogólnej dotyczącej zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej w gminie, możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych, o ile spełniają one uwarunkowania wynikające z przepisów odrębnych i norm.

Miejsce usytuowania powyższego przepisu w ogólnych uregulowaniach miejscowego planu oraz uwarunkowanie lokalizacji takich urządzeń od spełnienia wszelkich norm prawych i przepisów obowiązującego prawa, wyklucza naruszenie interesu prawnego Wnioskodawców. Przepisy Planu Miejscowego dotyczące szczegółowego zagospodarowania i zabudowy poszczególnych terenów wyznaczonych na rysunku Planu Miejscowego określonymi symbolami, wskazują na szczegółowe uwarunkowania dotyczące lokalizacji poszczególnych funkcji terenu. Natomiast ewentualne naruszenie interesu prawnego wnioskodawców nie wynika ze zmiany miejscowego planu w zakresie przepisów ogólnych, wprowadzonego treścią § 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011r, który ponadto zakłada realizację inwestycji w zgodzie z obowiązującym prawem i normami obowiązującymi w tym zakresie.

W ocenie organu, niezasadny jest zarzut naruszenia interesu prawnego mającego oparcie w art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku, Kodeks Cywilny (Dz.U. z 2014 r. , poz.121.), stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. Pozbawienie właściciela części atrybutów korzystania lub rozporządzania rzeczą nie musi oznaczać ingerencji w istotę jego prawa własności. Organom gminy przysługuje prawo władczego rozstrzygnięcia, w zakresie przeznaczenia określanego obszaru gminy na określone cele. Wynika to z koncepcji władztwa planistycznego gminy, mającego swoje oparcie w przepisie art.6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. W zakresie, w jakim ograniczenia wprowadzone przez radę gminy, są w odpowiedniej proporcji do celów koniecznych do zapewnienia racjonalnej gospodarki przestrzennej, nie można skutecznie kwestionować prawa do wprowadzenia przez gminę określonych ograniczeń (wyrok NSA z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt II OSK 337/12).

Z powodu braku wykazania przez Wnioskodawców naruszenia ich interesu prawnego, wezwanie nie zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie od braku naruszenia interesu

prawnego Wnioskodawców, nie stwierdzono naruszenia obiektywnego porządku prawnego poprzez uchwalenie zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych uchwałą Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 r.

Wnioskodawcy zarzucili naruszenie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. art. 10 ust. 2a oraz art. 15 ust. 3 pkt. Zarzut dotyczący braku wskazania miejsca lokalizacji urządzeń i stref ochronnych jest bezpodstawny, gdyż zapisy art. 10 ust. 2a oraz art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odnoszą się zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2010, Nr 155, poz. 1043 ze zm.) do nowych planów miejscowych, w stosunku do których nie podjęto jeszcze uchwały intencyjnej. Natomiast w stosunku „do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”. Należy w tym miejscu nadmienić, że wyżej wymieniona nowelizacja ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym weszła w życie 30 dni od dnia ogłoszenia, czyli dnia 6 sierpnia 2010 r. , natomiast uchwała o przystąpieniu do zmiany zaskarżonego planu miejscowego, Nr 170/XXXIII/09 została podjęta w dniu 23 października 2009 r. W związku z tym do zaskarżonej uchwały należy stosować przepisy obowiązujące przed datą wejścia w życie nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która weszła w życie dnia 6 sierpnia 2010 r.

Zarzut dotyczący naruszenia przepisów z zakresu ochrony gruntów rolnych również jest nieuzasadniony. Zgodnie z § 30 Miejscowego Planu, dopuszczalna jest lokalizacja masztów elektrowni wiatrowych, pod warunkiem spełnienia uwarunkowań wynikających z przepisów odrębnych i norm. Zmiana wprowadzona treścią § 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 r., nie narusza przepisów obowiązującego prawa dotyczących lokalizacji elektrowni wiatrowych na gruntach rolnych, przepisy prawa zawężają możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych na takich terenach. Na gruncie obecnie obowiązującego prawa, lokalizacja elektrowni wiatrowych wymaga spełnienia określonych wymagań wskazanych przepisami prawa, przykładowo określonych w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. , poz. 1205).

Zgodnie z art. 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu mającym zastosowanie do zmiany Planu Miejscowego, która weszła w życie na mocy uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011r. , miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien być zgodny z zapisami studium. Po analizie zapisów Planu Miejscowego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Płoniawy-Bramura z 1999 roku („**Studium**”), Rada Gminy stwierdziła zgodność zapisów obu dokumentów. Na terenie gminy Płoniawy-Bramura dopuszczalna jest lokalizacja urządzeń infrastruktury technicznej, co potwierdzają zarówno zapisy Studium, jak i Planu Miejscowego.

W trakcie uchwalania Studium, polskie prawo nie definiowało pojęcia odnawialnych źródeł energii. Definicja została wprowadzona do polskiego prawa dopiero nowelizacją z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 135, poz. 1144). Obowiązek wyznaczania miejsc lokalizacji odnawialnych źródeł energii w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, został wprowadzony ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 155, poz. 1043). W konsekwencji, przed wejściem w życie powyższych przepisów prawnych, odnawialne źródła energii były kwalifikowane jako obiekty infrastruktury technicznej.

Zgodnie z Planem Miejscowym na terenach funkcjonalnych dopuszcza się: wszelkie zagospodarowanie, zabudowę oraz urządzenia służące do odprowadzania ścieków, dostarczania wody, ciepła, energii elektrycznej, gazu, umożliwiające wymianę informacji oraz inne obiekty techniczne niezbędne dla prawidłowego zaspokajania potrzeb mieszkańców. Również postanowienia Studium dopuszczają lokalizację urządzeń infrastruktury technicznej. Należy w tym miejscu podzielić pogląd WSA w Poznaniu, który w wyroku II SA/Po 758/10 z dnia 26 listopada 2011 r, stwierdza, że elektrownie wiatrowe mogą być uznane za urządzenia infrastruktury technicznej, cyt.:

"... Rozstrzygnięcia zatem wymaga, czy w pojęciu "urządzenia infrastruktury technicznej", których lokalizacja nie wymaga spełnienia wymogów wynikających z zasady dobrego sąsiedztwa, mieści się pojęcie "urządzeń infrastruktury energetycznej", do których zaliczyć można między innymi elektrownie wiatrowe, jako obiekty stanowiące funkcjonalną całość złożoną z części budowlanych (w postaci między innymi fundamentów oraz wieży lub masztu)

oraz urządzeń technicznych takich jak generator, rotor z gondolą, wirnik, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa zdalnego sterowania.

W ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przy tym definicji legalnej "urządzeń infrastruktury technicznej". W celu ustalenia znaczenia pojęcia "urządzenia infrastruktury technicznej" niezbędne jest zatem zastosowanie reguł wykładni prawa. Podstawowym rodzajem wykładni przepisów prawa jest zaś wykładnia językowa (gramatyczna), której reguły nakazują, w przypadku braku definicji legalnej danego pojęcia, nadawać mu znaczenie możliwie najbliższe potocznemu rozumieniu danego wyrazu lub zwrotu. Według zaś "Uniwersalnego słownika języka polskiego" Wyd. Naukowe PWN pod red. prof. Stanisława Dubisza, Warszawa 2006 infrastruktura to urządzenia i instytucje usługowe (np. w dziedzinie transportu, oświaty, ochrony zdrowia) niezbędne do należytego funkcjonowania życia społecznego i produkcyjnych działów gospodarki. (porównaj wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 30 października 2008 r. sygn. akt II SA/Ke 343/08). Zauważyć należy, iż słowo infrastruktura pochodzi od dwóch słów w języku łacińskim *infra* stanowi pierwszy człon wyrazów złożonych odpowiadający polskiemu *pod*, *poniżej* i *struktura* (*structura*) oznacza układ i wzajemne relacje elementów (części) stanowiących całość np. budowy, ustroju, struktura kryształu, struktura społeczna, agrarna itp. Infrastruktura wspiera działalność produkcyjną, służy rozwojowi produkcji i konsumpcji, choć sama nie bierze bezpośredniego udziału w produkcji. Elektrownia wiatrowa - jako obiekt składający się z urządzeń technicznych i części budowlanych urządzeń technicznych - jest zaś niezbędna do świadczenia dostaw energii elektrycznej wytwarzanej z wiatru, Energia elektryczna jest bowiem konieczna do funkcjonowania współczesnego społeczeństwa (w tym także społeczności wiejskich), w tym zarówno do funkcjonowania gospodarstw domowych, jak i produkcji przemysłowej, jak i rolnej i hodowlanej. Nadto zdaniem orzekającego w niniejszej sprawie Sądu w tym względzie można odnieść się pomocniczo do definicji zawartej w art. 143 § ustawy z dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r., Nr 46, poz. 543 ze zm.). Ustawodawca zaliczył w tym przepisie do urządzeń infrastruktury technicznej budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Mając na uwadze charakter planowanej inwestycji, polegającej na budowie elektrowni wiatrowej w postaci zespołu 3 turbin wiatrowych o mocy 2MW każda oraz przyłącza elektroenergetycznego służących do produkcji energii elektrycznej, niezbędnej

do należytego funkcjonowania społecznego i gospodarczego, zasadnym jest, zdaniem składu orzekającego, zaliczenie tego rodzaju urządzeń do urządzeń infrastruktury technicznej.... "

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 roku, sygn. II OSK 310/10 potwierdził, że pojęciu „infrastruktura techniczna” określonej w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, mieści się pojęcie „infrastruktury energetycznej”, której obiektem są elektrownie wiatrowe stanowiące funkcjonalną całość z urządzeniami i sieciami przesyłowymi. W konsekwencji należy uznać, że zarzut dotyczący braku zgodności Planu Miejscowego z zapisami Studium jest bezpodstawny.

Wnioskodawcy podnieśli, że istniejąca na terenie Gminy-Płoniawy Bramura infrastruktura techniczna w zakresie energetyki jest wystarczająca i nie wymaga zapewnienia dodatkowych możliwości rozwoju poprzez wprowadzenie obiektów związanych z zaopatrzeniem w energię ze źródeł alternatywnych. Powyższe argumenty nie są zgodne z prawdą i z obowiązkami ustawowymi ciążącymi na gminie. Gmina ma obowiązek zapewniać zaopatrzenie w energię elektryczną również w perspektywie wieloletniej, co zostało wyrażone w Studium w części dotyczącej Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego, przede wszystkim w części VIII. Kierunki Rozwoju Elektroenergetyki. Na gminie w szczególności ciąży obowiązek zapewnienia rozwoju energetyki odnawialnej, co wynika z norm i dokumentów ogólnokrajowych, jak i zobowiązań unijnych.

Dokumentem strategicznym dotyczącym rozwoju energetyki Państwa jest Polityka energetyczna Polski do 2030 r. uchwalona przez Radę Ministrów w dniu 10 listopada 2009 r. Zgodnie z powyższym dokumentem, priorytetem państwa jest zapewnienie osiągnięcia przez Polskę do 2020 roku co najmniej 15% udziału energii z odnawialnych źródeł w zużyciu energii finalnej brutto, w tym co najmniej 10% udziału energii odnawialnej zużywanej w transporcie. Powyższe cele wynikają bezpośrednio z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady numer 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Cele strategiczne zostały następnie przeniesione na grunt polskiego prawa poprzez określenie obowiązków w zakresie udziałów ilościowych energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku

potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012, poz. 1229). Obowiązek realizacji powyższych strategicznych celów Państwa ciąży również jednostkach samorządu terytorialnego, w tym na gminach będących podstawowymi jednostkami samorządowymi w Polsce zgodnie z art. 164 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2013. , poz. 594 ze zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, w tym sprawy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Powyższe obowiązki zostały również opisane w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. , poz. 1059), która stanowi że gminy są zobowiązane do planowania i organizacji zaopatrzenia w energię elektryczną na obszarze gminy. Również Gmina Płoniawy-Bramura ma obowiązek realizować te cele poprzez kształtowanie polityki na poziomie lokalnym.

Powyżej przedstawione argumenty są zgodne z analizami przedstawionymi przez zespół architektów „Ekoart” z Warszawy .

W związku z powyższym podjęcie niniejszej uchwały o odmowie uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa jest konieczne i uzasadnione.